

Rozhovor

Film pre Košice bol jasná voľba

Dokumentarista a rodený Košičan Peter Kerekes zostavil pre festival vlastnú sekciu filmov.

Pre návštevníkov Art Film Festu vybral Peter Kerekes šesticu snímok, ktoré majú spoločnú črtu: humor. V rámci nich premietnu aj jeho film 66 sezón, ktorý zobrazuje spomienky na Starú plaváreň v Košiciach.

Sedím s filmárom – Košičanom v meste, ktoré sa druhýkrát stalo mekkou filmu na Slovensku. Ako to vy osobne vnímate?

Ja som, samozrejme, veľmi rád, že Art Film Fest je v Košiciach. Som veľmi zvedavý, ako to bude fungovať, koľko ľudí príde o šiestej do kina. Na jednej strane je to radosť, na druhej je to tiež taký stiahnutý žalúdok (smiech).

Tento rok ste dostali možnosť vytvoriť na festivale vlastnú sekciu a vybrať vaše top filmy. Bol to ťažký výber?

Priznám sa, že ja som po tomto tajne túžil už veľmi dávno, ale nikdy som nemal odvahu to niekomu navrhnúť, lebo to sa nesluší. Preto som bol veľmi rád, keď ma Peter Nágel oslovil. Chcel som ukázať to, čo mám rád, svojim priateľom, známym a širšej verejnosti v Košiciach. Ide teda o vyslovene subjektívny výber.

A čo je teda to, čo máte radi?

Všetky tieto filmy majú jednu spoločnú vec, a to je humor. Ten je rôzny – cynický ako u Ulricha Seidla alebo ľudský, až patetický, ako u Sukovcov, ale vždy sú to vtipné filmy. Sledujem veľa dokumentárnych filmov

“Keď sledujem reakcie divákov, mám vtedy premietanie svojho vlastného filmu.”

a mnoho z nich útočí na súcit. A ako hovorí Čechov, ťažšie je diváka rozosmiať ako rozplakať. Tieto filmy diváka rozosmievať. Takže musíte zapojiť mozog. Pri súcite idete na tú prvú signálnu sústavu, ale vtip musíte pochopiť, čiže rozmýšľať. Preto si to vyžaduje náročnejšieho diváka.

Keď hovoríme o náročnom divákovi – dokumenty veľmi neútočia na masy. Ako je to so Slováckmi a dokumentami? Aký vývoj u nás badáte?

Veľmi dobrý. Keď som prvýkrát premietal 66 sezón, mali sme 430 divákov a časom vďaka Slepým láskam Ďura Lehotského, Iným svetom Marka Škopa či Cervanovej Roba Kirchhoffa si ľudia navykli chodiť na dokumenty aj do kín. Musíme si uvedomiť, že sme malá krajina, ktorá v tomto smere nikdy neurobí veľké čísla. Je to podobné ako s poéziou – dokumentárny film je aristokraciou medzi filmom, nie je to masová záležitosť.

Vaše dokumenty získali viacero cien, ale vy si vraj viac ceníte záujem divákov. Festivaly sú ideálnou príležitosťou na to, ako pozorovať ich reakcie. Sledujete to?

Sledujem. Rokmi už viem, ktoré scény ako fungujú a vyslovene si užívam, keď vidím, ako ľudia reagujú. Mám vtedy premietanie svojho vlastného filmu (úsmev). Preto som rád, že robím túto sekciu. Tie filmy by sa dali poslať cez internet mojim kamarátom a známym, ale podľa mňa to spoločne prežívanie, to, že sa to udeje v kine a ste súčasťou kolektívneho vedomia, je úžasné.

Zažili ste aj opačnú situáciu, keď ľudia na váš film reagovali inak, ako ste čakali?

Áno. Najrôznejšie to bolo pri Zamatových teroristoch, kde diváci v každej krajine reagovali inak. To, čo bolo vtipné v Čechách, pri tom ľudia v Poľsku plakali.

Teší ma záujem Košíc

V Košiciach na festivale je aktuálne výborná atmosféra a veľmi ma hreje záujem o môj film Piata loď. Na premietaní aj následnej diskusii bolo veľa ľudí a na moje prekvapenie aj takých, ktorí film videli už viackrát. Veľmi ma tešia pozitívne ohlasy aj to, že ľudia zaujímajú, ako film s detskými hercami vznikol.

Nebudem klamať, bola to často improvizácia, keďže sme natáčali s dvomi deťmi – Vanneskou Szamuelovou a Matúškom Bačišinom, dvomi bábätkami a ešte sme mali pre istotu v záberoch aj zvieratá. Často to bolo veľmi dobrodružné a improvizované. Ale mňa bavila takáto výzva. Hoci som vôbec netušila, čo to obsahuje. Piata loď už má za sebou veľmi veľa premietaní, aj festivalov – napríklad teraz sme sa vrátili z Poľska, kde sme získali dve ceny.

Ale kolotoč sa pre nás tvorcov nekončí – ideme na festival do Karlových Varov a čaká nás napríklad aj festival v Japonsku, takže sa dostaneme aj k japonským divákovi. Chcem však podporiť aj ďalšiu vlnu distribúcie u nás na Slovensku: v alternatívnych priestoroch či na školách a budeme ich spájať s diskusiami. Je to silný rok. Teším sa, že celkovo sa k divákovi dostalo veľa zaujímavých slovenských snímok a stoja za nimi aj ženy – režisérky. Myslím si však, že to netreba preceňovať – je to viac-menej súhra okolností. A je cítiť, že začal lepšie fungovať Audiovizuálny fond a dostali šancu aj mladí autori na svoje debuty aj druhé filmy. Je to cítiť. Aj ten ženský element, ktorý doteraz nebol taký bežný.

Inak v Košiciach trávim dni spolu s hlavnou herečkou filmu Piata loď, 12-ročnou Vanessou Szamuhelovou, takže ona je boss. Budeme tu do pondelka a plánujeme chodiť po projekciách, ktoré vybrala ona. Aj keď jeden z jej výberov bola snímka Špina – na to je ešte mladá. Mne sa film Terezy Nvotovej veľmi páčil, ale Vanesska si ešte bude musieť pár rokov počkať. (Smiech)

Iveta Grófová,
režisérka filmu Piata loď

Pokračovanie na str. 2

Pokračovanie zo str. 1

Vrátim sa ešte k vašej sekcii. Pri vašom vlastnom filme 66 sezón bol ten výber zrejme jasný, keďže sa dej odohráva v Košiciach.

To bolo jasné od začiatku. Ja som zvedavý, ako sa na to prídu pozrieť niektorí z protagonistov, ako sa také to kúpanie vo filme znova zopakuje.

Na námet tohto filmu vznikla neskôr aj opera. Ako to ide dokopy – opera a dokument?

Medzi dokumentárnym filmom a operou nie je veľký rozdiel. Vy vyberáte iba časti z reality a dávate im nový význam. A ja som v 66 sezónach neriešil pozadie života tých ľudí, mňa zaujímali časti, z ktorých som natočil film. Podobne sme pracovali aj pri librete, keď sa z toho robila opera. Ten film je veľmi muzická záležitosť, pracuje s emóciami podobne ako opera. Navyše ľudí nijako neštylizujem. Je rovnako neprirozené, keď sa tri babky pred kamerou vyzliekajú do plaviek, ako keby tri babky spievali na pódiu áriu. A veľkým umením vo filme je práve vyrobiť ilúziu skutočnosti. Ten film nikdy nefunguje ako záznam reality, ale ako záznam spomienky, kedy sa mne podarí moju spomienku dostať cez plátno do hlavy divákovi. Takisto funguje aj opera – dokážete uveriť, že človek s falošnou bradou je naozaj Rómeo a žena je Júlia a že sa na chvíľku nachádzate vo Verone.

Mne ako divákovi sa ale nemusí do hlavy naprojektovať práve vaša spomienka, môže mi napadnúť niečo úplne iné...

A to je práve tá krásna vec. Interakcia s divákom je dôležitá, preto ja potrebujem inteligentných divákov a nikdy nebudem mať stotisícovú návštevnosť. To je to krásne – že ten základ spomienky alebo tá atmosféra sa dopraví bez najmenších strát k divákovi. Stalo sa mi pri premietaní v Brazílii, v Izraeli či v Kanade, že ľudia na 66 sezón reagovali

Foto: Marek Vavruš

rovnako a mali rovnaký dojem. A pritom ten film rieši maďarsko-slovenské vzťahy a ľudia v Buenos Aires ani netušili, že nejaké Maďarsko a Slovensko existujú. Uchádzala im tretina kontextu filmu, no napriek tomu interpretovali tie veci tak, ako som chcel. To je úžasné.

Vy si často spomínate na svoje detstvo, ako vám starí rodičia premietali na plachtu diazopozitívy z dovolenky pri mori a to veľmi ovplyvnilo aj vašu tvorbu. Nie je ale sentiment pre filmára nebezpečný?

Je nebezpečný, samozrejme, ale neviem s tým vedome pracovať. Nemeriam metre sentimentu, ale vždy to vyvažuje vtip. Je to asi dané mojou fyziognómiou, že som sentimentálny a mám rád vtip. Tak sa to zrejme niekde vo mne prirodzene spája.

Pôvodne som sa chcela opýtať, či realita nie je pre filmára limitujúca, ale ako vás počúvam, už túto otázku asi nepoložím.

Ja si myslím, že práve fikcia je veľmi limitujúca. Lebo dokument dokáže rozprávať oveľa poetickším spôsobom a funguje pri ňom

jedna vec, ktorú neviem vysvetliť. Rád by som sa jej venoval, keď budem menej točiť a viac sa venovať akademickému činnosti. My sa nejakto vieme viac stotožniť so skutočnými ľuďmi, keď cítime, že sú skutoční.

Takže hraný film vás neláka?

Ale láka. Rád by som si to vyskúšal.

Ako reálne to vidíte?

Ja teraz robím na jednom filme, ktorý začal ako dokument a vyrástol nám z toho hraný film. Začali ma zaujímať nie spomienky protagonistov, ale sledovať priamo veci, ako sa vyvíjajú. Tak sme to začali písať tak, aby sme mali štruktúru hraného filmu.

To sa vám stalo prvýkrát, že sa vám dokument prerodil na hraný film?

Áno, ale už Zamatovi teroristi boli tak na hrane.

Kedy ste si vy sám naposledy pozreli 66 sezón od začiatku do konca?

Super otázka (smiech). V Rijeke pred dvomi rokmi, kedy bolo premietanie priamo na morskéj pláži. Bol som sa pri tom ešte kúsok okúpať, ale sledoval som to.

Keď ste ten film v Rijeke pozerali, hovorili ste si, čo by ste dnes natočili ináč?

(premyšľa) ...veď to je vlastne už trinásť rokov, čo som to natočil. To je strašne dávno. Nutkanie niečo urobiť ináč som mal hneď po dokončení filmu a prvé dva-tri roky, keď som s ním chodil po festivaloch. Teraz som sa s tým už zmieril a mám rád všetky chyby a zbytočné scény, ktoré tam sú. A je ich tam dosť (smiech).

Vedeli by ste povedať, kam ste sa za tie roky posunuli? V čom ste sa zmenili?

Ja dúfam, že nikam! Veľmi objektívne povedané, ja si myslím, že 66 sezón je môj najlepší film. A chladnokrvne poviem, že nikdy v živote už nič lepšie nenatočím. Bola to totiž esencia všetkého, čo bolo pre mňa v živote dôležité – moja rodina, Košice, história, na malú chvíľku sa tam objaví aj moja dcéra...

Neplánujete natočiť niečo podobné, príbeh miesta so svojim geniom loci?

Plánujem, ale nemôžem vám to povedať (smiech). Dúfam, že nabudúci rok, keď sa tu stretneme, budem môcť o tom hovoriť viac.

Obligátna otázka na záver – kto alebo čo je vašou inšpiráciou?

To sú také zaujímavé náhody. Keď maďarská televízia dávala koncom 80-tych rokov prierez sovietskej kinematografie, môj otec ma vždy zavolať: Poď si to pozrieť. Boli tam všetci tí fantastickí gruzínski režiséri, a to boli pre mňa také silné obrazy, že sa mi nejakým spôsobom vždy opakujú v mojich filmoch.

Práve teraz na festivale sprevádzate gruzínsku režisérku Nino Kirtadze. Takže kruh sa akoby uzavrel.

No, ja práve naopak dúfam, že to je špirála, ktorá bude pokračovať (smiech).

Mária Mlaková

Film sa hrá:

22. júna: 18:00, Kino Tabačka

Odvzdávanie Ceny prezidenta festivalu

Ocenený Jiří Bartoška si robil selfie s Košičanmi

Po tom, čo bol v piatok večer počas slávnostného ceremonálu Jiří Bartoška ocenený novou Cenou prezidenta festivalu pred množstvom hostí, včera si túto cenu opäť prebral aj pred Košičanmi a filmovými fanúšikmi.

Český herec a prezident filmového festivalu v Karlových Varoch sa poobede najprv stretol s novinármi, kde opäť pripomenul, že cenu od svojho kolegu a dlhoročného kamaráta Milana Lasicu si veľmi váži, ale berie ju najmä ako ocenenie za dlhoročnú prácu pre jeho tím na úspešnom festivale v Karlových Varoch. Takisto pripomenul, že viac ako s Lasicom hrával s jeho manželkou Magdou Vášáryovou, ktorá bude na festivale taktiež ocenená. A nezabudol už po niekoľkokrát žartom pripomenúť, že sa vždy cítil ako československý herec. Jeho postavy na Slovensku totiž boli vždy predabovávané.

Opäť na červenom koberci

A tak, ako sa po červenom koberci prešiel aj v piatok, zopakoval si tento akt aj včera pri Dolnej Bráne na Hlavnej ulici pred zrakmi desiatok nadšených ľudí. Milan Lasic mu cenu opäť odovzdal. „Bartoška si ju zaslúži... vážime si ho a máme ho radi, a preto sme mu tú cenu dali,“ vysvetlil s úsmevom a dodal: „Roky som sa ho snažil dostať na tento festival, ale podarilo sa mi to, len

keď som mu slúbil, že mu dáme cenu.“ Obaja páni sa schuti zasmiali a Jiří Bartoška cenu prijal. „Veľmi rád by som sa poďakoval, je to česť pre mňa, ale aj pre celý tím karlovarského festivalu. Pretože keď vás trenčiansky, dnes košický, festival vznikal, ten náš bol v situácii, že mal skončiť. No sme radi, že neskončil, a je to dnes váš bratský festival,“ dodal Bartoška s tým, že to má len jednu nevýhodu, že oni sú vo Varoch, my v Košiciach, čo je veľmi ďaleko. „Náš festival štartujeme už 30. júna, takže len z pýchy som si pre cenu prišiel. Som rád, keď ma oceňujú profesní kolegovia.“

Prekvapenia ho zaskočili

Po odovzdaní ceny si organizátori pre herca pripravili aj dve prekvapenia, ktoré ho podľa jeho slov zaskočili. Najprv ho usadili do režisérskeho kresla od architekta, scénografa a výtvarníka Mareka Hollého, a vrhli sa na neho fotografi mnohých médií. Potom dostali možnosť sa do novinárskej kože včítať aj Košičania. Mohli sa ho pýtať otázky a väčšina z nich sa točila okolo jeho najobľúbenejších hereckých úloh. „Ťažko hodnotiť, ktorý film je môj naj, ale budem menovať ten, ktorý je aj v ponuke na festivale – Teória tigra. Je o tom, že ženy si berú tigra, aby z neho urobili kráľika. A keď som dnes videl v uliciach mesta všetky tie svadby, hovoril som si, že tí ľudia mali ten film vidieť, alebo ho videli a napriek tomu do toho išli,“ dodal so smiechom. Nadšeným Košičanom potom bolo umožnené si s hercom urobiť aj pár selfie. **(luc)**

Foto: reefe

Takto sme tvorili

Z Košíc do Cannes s road movie

Nevedel vymyslieť krátky film, a tak spravil dlhometrážny. A s ním sa ako prvý Slovák dostal do súťažnej sekcie Un certain regard festivalu v Cannes. Z Košíc pochádzajúci režisér György Kristóf predstaví svoj celovečerný hraný debut OUT v hlavnej súťaži Art Film Festu.

„Môj film je road movie, v ktorej postava putuje cez veľa krajín. Dôležité pre mňa bolo, keďže je môj prvý, definovať, kto som a aké je moje pozadie. Pochádzam z Košíc, potom som žil v Maďarsku, študoval v Prahe, žil v Rige a teraz neviem, kde budem mať zázemie. Takže vo filme je zachytená esencia tohto typu bytia,“ načrtáva usmievavý Kristóf, ktorý stál pred rozhodnutím, či hrdina príbehu bude z jeho alebo staršej generácie.

„Rozhodol som sa pre toho staršieho, lebo tie vykreslované situácie tak majú väčšiu váhu. On z domu neodíde kvôli nejakým sociálnym nutnostiam, ale preto, že v živote nebol pri mori a chcel niečo zažiť. Chcel som hovoriť o nenaplnených životoch, o ľuďoch, ktorí sa v tom veku hľadajú, aby sa nebáli urobiť krok k sebe.“ Hlasom takýchto ľudí je päťdesiatnik Ágoston (Sándor Terhes). Keď zatvorí elektrárňu na východnom Slovensku, kde skoro celý život pracoval, nájde si prácu v Pobaltí. No v Lotyšsku zistí, že sa stal obeťou podvodu. Osudu sa však odmietne poddať a vydáva sa na cestu bizarných momentov a stretnutí s čudnými ľuďmi.

Také jednoduché to nebolo

„Scenár sme vyvíjali dva, tri roky a prešli sme s ním cez rôzne workshopy, navyše pri podpore v Maďarsku získavate aj konzultanta a pracujete s ich dramaturgami,“ pokračuje Kristóf. Vzniku OUTu predchádzali pokusy vytvoriť krátku snímku. „Mali sme veľa filmového materiálu a mysleli sme si, že to bude dobrý základ ku krátkemu filmu, ale nedarilo sa mi ho vymyslieť. Tak som skúsil dlhý, pričom jeho príbeh som celkom rýchlo poskladal a požiadal o podporu na Audiovizuálnom fonde. Boli nadšení. No nepočítal som, že sa to hneď aj pohne. Keď človek píše stranovú synopsu, tak si vlastne ani neuvedomuje, čo všetko ho potom bude čakať z hľadiska produkcie. Ja som si myslel, že všade mám nejaké zázemie, že všade poskladáme z filmu trošku a že to bude jednoduché. Nakoniec to také jednoduché nebolo,“ hovorí.

Náročné nebolo len zháňanie peňazí, ale i nakrúcanie, ktoré sa rozdelilo na dve časti. Prvú absolvovali v Lotyšsku, Estónsku a pri mori, o rok neskôr, už s iným štábom, točili na Slovensku a v Maďarsku. „Samozrejme, že sme mali nejaké jazykové problémy, veď hercov máme zo šiestich krajín. Hlavný herec (z Maďarska, pozn. red.) nevie ani slovo slovensky a rusky, všetko sa učil foneticky.“

Čo musíte vidieť

Kanadský víchor v Paríži

Svojrážna mladá žena Fiona žije v Kanade usporiadaným a veľmi striktným vedeným životom. Ten jej však naruší zúfalý list od jej 93-ročnej tety Marthy, ktorá žije v Paríži. Neváha a okamžite za ňou odcestuje, no po príchode zistí, že teta náhle zmizla. Začne ju hystericky hľadať, pričom zažíva jednu pohromu za druhou. Film s takýmto základným dejom by možno až tak veľmi neprekvapil, ak by nešlo o novú snímku obľúbenej komediálnej dvojice a partnerov – Dominique Abel a Fiona Gordon.

Tí majú na svojom konte už aj bláznivé snímky L'adovec, Rumba či Víla, ktoré rovnako ako nová snímka s názvom Stratená v Paríži odkazuje a so čfou nadväzuje na grotesky filmových legend Charlieho Chaplina a Jacquesa Tatiho.

Film hrajú:

18. júna: 22:00, Kunsthalle Uránia
19. júna: 13:30, Kunsthalle Uránia

Cesta k humoru

Dôležitou zložkou OUTu je aj absurdný humor: „Nič také smiešne som predtým nerobil. Aj tie prvé verzie scenára boli dramatickejšie, depresívnejšie. V nich hlavná postava na konci umrela, teraz sa vo filme usmieva. V tom procese vývoja som v istej chvíli pochopil, že sa treba posunúť a toto bola cesta, ako to spraviť.“ Pre Kristófa bola okrem príbehu dôležitá aj vizuálna stránka. „Aj týmto spôsobom som chcel zdefinovať, čo si o filme myslím ja. Zásadná bola práca s kameramanom (Gergely Pohárnok, poz. red.). Hľadalí sme také lokácie, ktoré sú už samé osebe silné a nebudeme ich musieť nejakým extrémne prerábať na mieste alebo v postprodukcii. Snažili sme sa ich nekonkretizovať, napríklad, že toto je Riga, ale udržať ich na univerzálnejšom leveli. A tiež sme chceli miesta, ktoré majú v sebe akúsi divnosť, vtip, humor.“

A aké bolo prijatie na prestížnom festivale v Cannes? „Na premiére sa ľudia veľmi smiali. Po nej sa udalosti ešte viac rozbehli a začal som Cannes vnímať dosť pracovne, mal som veľa rozhovorov. Výhodou bolo, že som tam nebol prvýkrát, pred dvomi rokmi som sa ho zúčastnil prostredníctvom projektu Cinéfondation L'Atelier. Keby som tam išiel po prvý raz, asi by to bolo drsnejšie,“ myslí si Kristóf, ktorého vo Francúzsku sprevádzala aj rodina. „Všetci odo mňa čakali nejaké strašné umenie, mysleli si, že to nebudú úplne chápať, a nakoniec boli prekvapení, že si to vedeli užiť a aj sa zasmiať,“ uzatvára mladý režisér.

Zuzana Sotáková

Film hrajú:

21. júna: 19:00, Kunsthalle Uránia
22. júna: 15:30, Kulturpark 1 JOJ Cinema

Festivalový tím odporúča

Láska & anarchia

Najnovší film Ulricha Seidla s názvom **Safari** je opäť výnimočný, opäť búra hranice a konvencie, pričom Seidl dodržiava svoj špecifický režijný rukopis. Safari je film nakrútený prevažne vo veľkých, statických záberových plánoch so stredovou kompozíciou. Je to veľké, prehľadné a jasné ako rana päťou medzi oči. Ide o zobrazenie rutiny, o procesualne technológie poľovačky v Afrike. Ani sa vám nebude chcieť veriť, že takéto niečo je možné. Nič pre vegetariánov. Ale vidieť to treba.

Hang Sangsoo, preslávený majster melancholických opileckých melodram, nakrútil svoj najnovší film **Osamelí**, aby znovu povedal niečo o láske. Alebo presnejšie: aby túto emóciu relativizoval a zahmlil. Pretože hlavnú dievčenskú postavu tu hrá viac herečiek. Alebo jedna herečka hrá viac postáv? Nejde však v žiadnom prípade o komplikovaný film, naopak, je prekvapujúco vtipný, zábavný a múdry. Prispieva k tomu i mimoriadne jednoduchá a prehľadná záberová zložka pripomínajúca svojou precíznou jednoduchosťou filmy Woodyho Allena. Film oficiálne otváral MFF Toronto 2016.

Okolo roku 1860 bolo obrovské územie juhoamerickej Patagónie ešte neprebádané. Mohli ste si tam založiť vlastný štát. Brádzili ho rôzni dobrodruhovia, bolo to jedno z posledných veľkých dobrodružstiev. Jedným nich bol Francúz Orélie-Antoine des Tounens. Špión alebo blázon, kráľ či podvodník? A existoval vôbec? Niles Atallah rozpráva príbeh svojho filmu **Kráľ** zvláštne. Dokumentárne rekonštruje udalosť, ktorá sa možno nestala, falšuje históriu, vytvára surreálny fikčný svet pomocou experimentu s hercami, ktorí majú masky a potom nie, s bábkami a vymyslenými archívnymi zábermi, ktoré nikdy v archíve neboli. Dôsledne experimentuje aj s materiálom, používa 35mm, 16mm a Super-8 zábery, ktoré na niekoľko rokov zakopal do zeme na svojej záhrade, aby získali patinu.

Martin Ciel,

zostavovateľ sekcie Láska & anarchia

(luc)

Jediné neštátne kultúrne centrum Tabačka na východe funguje už 12 rokov

Nezávislé umenie na dva ťahy

Ta to dze sme? Šak tu še už nevejdzeme. Tabačka vo svojej vrcholovej forme nabitá na odpadnutie, samozrejme len ilustratívne, odpadnúť sa nedá, keď vás v pozore držia obklopujúce telá. Domáca kapela Puding Pani Elvisovej súka jeden hit za druhým, vzduch sa vyčerpá, treba ísť na vnútorný dvor pre pár hlbokých nádychov čerstvého ľufu, aby sa systém zrevitalizoval. Dzivé. Centrum alternatívnej kultúry na východnom pobreží, to je divočina na crazy spôsob, alternatívna kultúra, zábava, smiech. Dzivé. Kto nezažil, ťažko pochopí, čo skutočne Tabačka Kulturfabrik dokáže. Je to ostrov, na ktorom opustíte svoje strojené ja a dáte šancu prirodzenosti.

Z továrne kultúrnym centrom

Továrň na výrobu tabaku a cigár ešte z 50. rokov predminulého storočia fungovala do konca druhej svetovej vojny, potom až do Nežnej revolúcie slúžila ako učňovské stredisko Východoslovenských strojární. Dnes je to unikátne kultúrne centrum a otvorená zóna pre umenie, kreativitu a spoluprácu.

Posledné dva roky už v novej vizácii po rozsiahlej rekonštrukcii. „Tabačka je jediné neštátne kultúrne centrum v Košiciach a na východnom Slovensku, je to dvanásť rokov fungujúca tradícia s ucele- nou dramaturgiou zameranou na všetky druhy súčasného umenia. Je to platforma vzdelanostného a vedomostného zázemia s jasnou víziou a misiou, ktoré prináša do tohto mesta a celého regiónu inovatívne prístupy a riešenia, ktorými sa snaží meniť prostredie k lepšiemu,“ hovorí jej riaditeľ Peter Radkoff, ktorý sa kreatívnemu priemyslu v Košiciach venuje dlhodobo.

Už v roku 1995 sa usiloval o otvorenie nezávislého kultúrneho priestoru. O desať-ročie neskôr vzniklo centrum IC Culture Train, potom s občianskym združením Bona Fide krátko pôsobili v Kasárňach, následne založili Tabačku Kulturfabrik. Jej dramaturgia stojí na rôznorodosti a každý hosť si tak môže vybrať sám, čo ho zaujíma. A návštevník naozaj ocení nielen dravý program, ale aj jedinečnú atmosféru, v ktorej sa akosi ľahšie nadväzujú kamarátska a hnetia podnetné diskusie. Napríklad aj o filme. „Systematicky sme sa mu venovali vždy, no po rekonštrukcii (ktorá sa ukončila pred dvomi rokmi) sme vedeli, že filmové umenie by malo byť samostatnou súčasťou nášho kultúrneho centra. Preto sme

“Tabačka je počas festivalu miestom, kde si ľudia môžu oddýchnuť, zažiť párty, koncerty, diskusie.”

sa rozhodli založiť filmový klub, ktorý je členom Asociácie slovenských filmových klubov. Vďaka nemu môžeme divákovi prinášať počas celého roka nezávislé artové snímky, ktoré sa do bežnej distribúcie nedostávajú, alebo majú medzi množstvom nových komerčných titulov ťažšiu pozíciu,“

pokračuje Radkoff a pridáva, že v ponuke majú aj filmy nielen z ASFK, ale aj z Film Europe, inovatívne dokumenty z platformy KineDok alebo premietanie pre nevidiacich a slabozrakých. V letných mesiacoch zase vytiahnu projekcie na dvor.

Tento rok súčasťou hlavného programu

Ešte predtým, aktuálne teraz, však hostia 25. ročník Art Film Festu. „Veľmi nás teší, že po minulom roku, kedy bola Tabačka súčasťou „len“ sprievodného programu, sa nám tento rok podarilo dostať s naším kinom aj do hlavného – filmového – programu a zároveň ostať stále miestom, kde si ľudia môžu počas celého festivalu oddýchnuť, zažiť párty, koncerty, diskusie a stretnúť mnoho festivalových hostí,“ dodáva Radkoff. A preto, prineste si svoje zrakové a sluchové príslušenstvo, myseľ, čo precíti umenie a potom to nechajte prúdiť vo vírivke nepredvídateľných spojení.

Zuzana Sotáková

ANKETA

Na ktoré filmy sa najviac tešíte?

Tento rok by som chcela stihnúť nejaké akcie, ale aj filmy. Keď sa mi podarí, plánujem ísť do Bratislavy kinovožnom. Cestou tam majú hrať Boj snežného pluhu s mafiou a cestou späť asi O kuratách a ľudoch. Ešte chcem vidieť dva filmy, ktorých si nepamätám názvy, ale hrajú ich na amfíku. Minulý rok som tiež bola na festivale, ale len na sprievodných podujatiach.

Dominika, Košice

Prišiel som na festival na celý týždeň. Bol som tu už minulý rok a veľmi sa mi páčil výber filmov, takže som sa rozhodol prísť aj tento rok. Predovšetkým oceňujem, že je tu dosť ázijských filmov, ktoré v súčasnej dobe predstavujú produkciu so stúpajúcou kvalitou. Práve dnes som videl kórejský film Tichý sen, veľmi pekný. Všimol som si, že je tu aj nový Kim Ki-dukov film Sief. Ten už som videl. Na všetky filmy pôjdem len raz, ale Sief si pozriem aj znovu.

Miloš, Praha

Z festivalovej histórie: rok 1997

Geraldine Chaplin si vybrala Slovensko, lebo jej znelo magicky

Medzi kúpeľnými hosťami sa v lete v roku 1997 prechádzala jedna výnimočná diva s manželom. V ruke mala klasické kúpeľné oplátky, vynikala štíhrou postavou a charizma okolo nej sa dala doslova krájať. Nečudo, v žilách jej prúdi legendárna krv otca Charlesa Chaplina, ktorá sa mieša s jej výraznou osobnosťou.

Herečka Geraldine Chaplin si na Art Film Fest prišla v roku 1997 prevziať cenu Hercova misia. A nezostala ani náhodou v tieni slávneho otca. Do dejín kinematografie sa zapísala rolami v snímkach ako Doktor Živago či Anna a vlci. „Bolo to úžasné byť dcérou Charlesa Spencera Chaplina. Je to najväčšia výhoda, akú som mohla v živote mať. Všetky dvere do filmu som mala otvorené a každý na mňa naliehal, aby som pokračovala v otcových

šlapajach. Na jeho filmoch som vyrastala,“ vyhlásila a podľa vlastných slov si v detstve dlho myslela, že je jediným filmárom na svete.

Na festivale, ktorý navštívila so svojim manželom, kubánskym kameramanom Patriziom Castillom, nemohla pri preberaní ceny pred stovkami filmových fanúšikov premôcť svoje dojatie. K oceneniu jej blahoželali na Moste slávy ďalší významní hostia – režiséri Juraj Jakubisko, Jiří Menzel či mnoho fanúšikov.

Do Trenčianskych Teplíc pricestovala zo Srí Lanky, kde dokončila nakrúcanie filmu o Matke Tereze a ako priznala, rozhodla sa tak aj preto, že jej krásne znelo „magické slovo Slovensko“. A určite sa chcela ešte raz vrátiť, aj na dlhšie.

(asz)

Program na dnes

Art Film
Fest
Košice **25**

AMFITEÁTER NOVÝ ČAS

- 21.30 The Rolling Stones Olé Olé Olé! | The Rolling Stones Olé Olé Olé! (2016, 105 min., doc.) {OV/en/sk} Paul Dugdale

KINO SLOVAN RTVS CINEMA

- 11.00 Cudzinec | The Wailing (2016, 156 min., fic.) {OV/en/sk} Na Hong-jin
- 14.00 Frantz | Frantz (2016, 113 min., fic.) {OV/en/sk} François Ozon
- 16.30 Africká kráľovná | The African Queen (1951, 105 min., fic.) {EV/x/sk} John Huston
- 19.00 Jiří Menzel - nakrútiť komédiu nie je žiadna sranda | Jiří Menzel - To Make a Comedy Is No Fun (2016, 80 min., doc.) {OV/en/sk} Robert Kolinsky
- 22.00 Divosi | The Untamed (2016, 100 min., fic.) {OV/en/sk} Amat Escalante

KINO TABAČKA

- 15.00 Tamara a lienka | Tamara and the Ladybug (2016, 107 min., fic.) {OV/en/sk} Lucía Carreras
- 18.00 So stratami treba rátať | Losses to be Expected (1992, 118 min., doc.) {OV/en/sk} Ulrich Seidl

KINO ÚSMEV VSE CINEMA

- 12.30 Cesta času | Voyage of Time: Life's Journey (2016, 90 min., doc.) {EV/sk/x} Terrence Malick
- 15.00 Temná noc | Dark Night (2016, 85 min., fic.) {EV/x/sk} Tim Sutton
- 18.00 Dva výherné lósy | Two Lottery Tickets (2016, 86 min., fic.) {OV/en/sk} Paul Negoescu

- 21.00 Masaryk | A Prominent Patient (2016, 114 min., fic.) {OV/sk/en} Julius Ševčík
- 23.30 Daj si pozor | Better Watch Out (2016, 85 min., fic.) {EV/x/sk} Chris Peckover

KINOVOZEŇ R 602 ČINGOV z KE do BA, odchod vlaku 6:08

- 08.00 Ostrov lásky | Love Island (2014, 86 min., fic.) {OV/sk/x} Jasmila Žbanić
- 09.45 Mia madre | My Mother (2015, 106 min., fic.) {OV/sk/x} Nanni Moretti

KINOVOZEŇ R 609 SPIŠAN z BA do KE, odchod vlaku 13:55

- 14.30 O kuratách a ľuďoch | Men & Chicken (2015, 104 min., fic.) {OV/sk/x} Anders Thomas Jensen
- 17.30 Holub sedel na konári a premýšľal o živote | A Pigeon Sat on a Branch Reflecting on Existence (2014, 101 min., fic.) {OV/sk/x} Roy Andersson

KULTURPARK 1 JOJ CINEMA

- 10.00 Ja ako Tekvička | My Life as a Zucchini (2016, 66 min., anim.) {ΩSk{ΩSk/en} Claude Barras
- 12.30 Špina | Filthy (2017, 87 min., fic.) {SV/en/x} Tereza Nvotová
- 15.30 Chorý svet | Mad World (2016, 101 min., fic.) {OV/en/sk} Chun Wong
- 18.00 Malí muži | Little Men (2016, 85 min., fic.) {OV/en/sk} Ira Sachs
- 21.00 Elle | Elle (2016, 130 min., fic.) {OV/en/sk} Paul Verhoeven

KULTURPARK 2

- 13.00 Súťaž krátkych filmov I | Competition of Short Films I (2016-2017, 84 min.) {OV/en/sk}
- 16.00 Súťaž krátkych filmov II | Competition of Short Films II (2016-2017, 88min.) {OV/en/sk}
- 18.30 Hroch | The Hippopotamus (2016, 89 min., fic.) {EV/x/sk} John Jencks
- 21.30 Zelená miestnosť | Green Room (2015, 95 min., fic.) {EV/x/sk} Jeremy Saulnier

KUNSTHALLE URANIA

- 11.00 Umenie milovať | The Art of Loving (2017, 117 min., fic.) {OV/en/sk} Maria Sadowska
- 13.30 Detské ihrisko | Playground (2016, 85 min., fic.) {OV/en/sk} Bartosz M. Kowalski
- 16.30 Kamenné srdce | Heartstone (2016, 129 min., fic.) {OV/en/sk} Gudmundur Arnar Gudmundsson
- 19.00 Pop Aye | Pop Aye (2017, 102 min., fic.) {OV/en/sk} Kristen Tan
- 22.00 Stratená v Paríži | Lost in Paris (2016, 84 min., fic.) {OV/en/sk} Dominique Abel, Fiona Gordon

SPRIEVODNÉ PODUJATIA

- 10:00 TV RIK pre deti, Kulturpark, Foxtrot, 360 min.
- 11:00 Masterclass Michal Kollár, Kulturpark 2, 60 min.

ZMENA V PROGRAME:

Masterclass režiséra Juraja Jakubiska sa presúva z 23. júna, 10.30 na 22. júna, 9.30. Miesto zostáva - Kulturpark 2.

Kam v Košiciach

Košice ako mesto stvorené na letné kávičkovanie

Šicki koordinatori slovenčini rihaľi na Východňarov a tak je tomu i ňeška! Presne toto si povedali zakladatelia košického podniku **Republika východu** a stavili na komunikáciu v rýdzej východniarčine. A tak vám na tomto mieste na Hlavnej ulici čašníčka prinesie jedálny Listek s podtitulom Zrobene pre vychodňarske gamby. Republika východu je oficiálne kaviareň, kde nájdete i čo-to pod zub. Zdá sa, že napriek svojej lokálnosti Republike východu rozumejú aj zahraniční turisti. V roku 2016 totiž získala Certificate of excellence od portálu Tripadvisor. Majitelia to okomentovali svojky: „Ľudze dzeukujeme za toto fajnovó hodnoceňe co sce nam štureli, bo za to zme získali Certifíkat viňimóčnosť.“

Keby ste však dostali chuť na niečo klasickejšie, kávové mlynčeky sa pre vás rozomelú aj o kúsok ďalej. Moderný design kaviarne **Le Jour** na Hlavnej 65 ukrýva národná pamiatka gotického Levočské-

ho domu v Košiciach a spolu tak tvoria výnimočný kontrast času. A keď sa vám zacnie aj po niečom inom ako je káva, barmani vám tu vedia sem tam urobiť aj malú barmanskú show.

A ešte iný šmrnc a atmosféru má **Casablanca Cafe** na Bielej ulici 1, štýlová kaviarnička v centre Košíc, ku ktorej neodmysliteľne patrí kvalitná káva, miešané drinky a skutočná zábava a priateľská atmosféra, na ktorej si naozaj zakladajú. Počas teplých letných dní hostí vítajú aj na letnej terase, na ktorej je z času na čas príjemná párty s DJ-om. A nezabudnite, že aj na týchto dvoch miestach vás čaká naša špeciálna desaťpercentná festivalová zľava (pokiaľ ste držiteľom akreditácie či cinepassu).

(luc,mam)

V ďalších číslach Festivalového denníka vám prinesieme tipy na dobré hudobné podniky či sprievodné podujatia.

Interview

Art Film Fest is a dream come true

Documentary filmmaker and Košice native Peter Kerekes has programmed his own section of films at this year's festival. It includes his own picture 66 Seasons, which depicts memories of Košice's city pool.

Košice is in its second year as Slovakia's film mecca. What are your thoughts on that?

I'm naturally very pleased that Art Film Fest is in Košice. I'm also curious to see how it will turn out, how many people come to the cinema at six. On one hand it's a pleasure; on the other I've got butterflies in my stomach [laughs].

This year you've been given the chance to create your own festival section and pick your favourite films. Was choosing them difficult?

I'll admit that I've been secretly dreaming of this since forever, but I never had the gall to suggest it to anyone; that would just be presumptuous. And so I was very happy when Peter Nágel asked me. I wanted to show what I like to my friends, acquaintances and the wider public in Košice. As you might imagine, the selection is patently subjective.

And what is it that you like?

All the films have one thing in common: humour. Various kinds of humour – cynical like Ulrich Seidl or human, even histrionic like the Suk family, but they're all funny. I watch a lot of documentaries, and many of them just beg for sympathy. But as Chekhov said, it's harder to make someone laugh than it is to make them cry, and these ones make you laugh. That means your brain has to be switched on. Sympathy goes through the first-signal system, but jokes have to be understood, meaning you have to think. That's why these films demand a more sophisticated audience.

Speaking of sophisticated audiences, documentaries aren't usually intended for the masses. What about Slovaks and documentaries? What kind of developments do you see here?

Very good ones. When I first screened 66 Seasons, we had 430 viewers, and over time, thanks to films like Ďuro Lehotský's Blind Loves, Marko Škop's Other Worlds and Robo Kirchoff's Normalization, people started to go to the cinema to see documentaries. Of course we have to realize that we're a small country that will never produce really big numbers on this score. Like poetry, documentaries are the aristocracy of film; they're not a mainstream affair.

Your documentaries have won numerous awards, but you allegedly appreciate audience acclaim more. Festivals are an ideal opportunity to observe their reactions. Do you?

I do. I've known for years how different scenes work, but I just love it when I see people react – especially when it's my film they're watching [laughs]. That's why I'm glad to

“Like poetry, documentaries are the aristocracy of film; they're not a mainstream affair.”

have programmed this section. I could have sent these pictures to my friends and acquaintances over the internet, but in my opinion it's the shared enjoyment, being a part of a collective consciousness, that makes seeing them in a cinema so great.

Have you ever had the opposite experience, when people reacted differently from how you'd expected?

Yes, I have. The most varied reactions were to Velvet Terrorists. Audiences reacted differently in each country. What was funny in the Czech Republic moved Polish audiences to tears.

Back to your section for a moment. Your film 66 Seasons was most likely an obvious choice, since it takes place in Košice.

That was clear from the beginning. I'm curious how some of the film's subjects will react as they watch themselves swimming on screen.

You often mention your own childhood, how your grandparents' slideshows of their seaside holiday photos influenced your work. Can't

sentimentality be dangerous for a filmmaker?

It is dangerous, of course, but I don't know how to change that consciously. In any case, a joke always balances it out. It's probably just my nature to be sentimental and like jokes. The two must be connected somewhere deep down in me.

Originally I wanted to ask whether reality is limiting for a filmmaker, but after listening to you, I think I'll reconsider.

In my opinion it's fiction that's limiting. A documentary manages to communicate in a much more poetic way, and there's always this one thing that just works, which I can't explain. I'd like to figure it out some day, perhaps when I stop making so many films and engage in more academic pursuits. Somehow we can more easily identify with real people when we sense that they're real.

Is that to say that fiction film doesn't appeal to you?

It does, it does indeed. I'd love to try it.

How likely do you think that is?

Right now I'm working on a picture that started as a documentary and grew into a fiction film. I started to be interested less in the subjects' memories and more in their future developments. So we started to write it as a fiction film.

Was this the first time a documentary of yours turned into a fiction film?

Yes, but Velvet Terrorists was somewhere on the edge.

When was the last time you sat down and watched 66 Seasons from beginning to end?

Great question! [laughs] In Rijeka two years ago, when there was a screening right on the beach. I swam a bit, too, but I was watching.

Did you ask yourself what you would do differently if you made it today?

[Thinks for a moment] ...I mean, it's been 13 years. That's an incredibly long time. I had the urge to do something different right after I finished the film, and for the first two or three years as I brought it from festival to festival. Now I've come to terms with it, and I've grown to love all the flaws and superfluous scenes in it. And there's plenty of them [laughs].

Can you see how far you've come since? How you've changed?

I hope I haven't! To put it quite objectively, I consider 66 Seasons to be my finest film. And I can solemnly say I'll never make anything better. You see, it was the essence of everything that was important in my life – my family, Košice, history, even my daughter appears for a fleeting moment...

Do you ever plan to make something similar, a story of a place with its own genius loci?

I've got plans, but I can't reveal them [laughs]. I hope that when we see each other again next year, I'll be able to say more about them.

The obligatory last question – who or what inspires you?

They're all these interesting coincidences. In the late 80s, when Hungarian TV broadcast an overview of Soviet cinema, my dad always called me over to have a look. There were these fantastic Georgian directors, and their images made such a powerful impression on me that they keep coming back in my own films.

And here at the festival you're accompanying the Georgian director Nino Kirtadze. So things appear to have come full circle.

Well I like to think that it's a spiral, one that goes somewhere [laughs].

Mária Mlaková

Behind the Camera

From Košice to Cannes

A short film didn't come to him, so he made a feature instead, becoming the first Slovak in the Un Certain Regard competition at Cannes. Director György Kristóf, a Košice native, is presenting his fiction feature debut OUT in Art Film Fest's main competition.

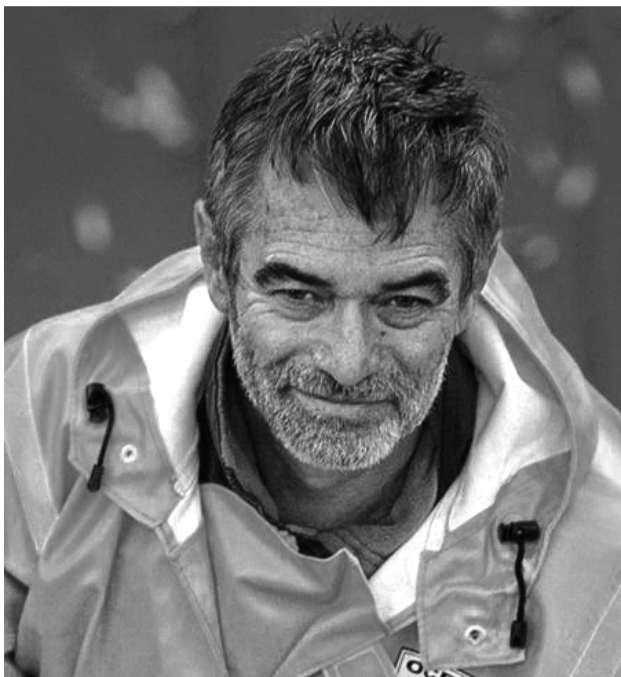
"My film is a road movie that takes a character through many countries. Since it's my first film, it was important to me to define my identity and background. I'm from Košice originally, but I've lived in Hungary, studied in Prague, lived in Riga, and now I'm not sure where I'll be based next. This is a film that captures the essence of this type of existence," reveals Kristóf with a grin. On the question of his protagonist's age, he explains: "I decided to make him older than me, since it gives the situations in the film more weight. He doesn't leave because he's in some kind of need, but because he's never been to the sea and wants to make an experience of it. I wanted to talk about unfulfilled lives, about people of a certain age who try to find themselves, so as not to be afraid of growing closer to each other." The voice of these people is 50-something Ágoston (Sándor Terhes). After the closure of the East Slovak power plant that has employed him for nearly his entire life, he finds a job in the Baltics. But when he arrives in Latvia, he learns that the whole thing is a sham. Refusing to resign himself to his fate, he sets out on a journey full of bizarre incidents and peculiar people.

In the end it wasn't so simple

Before *OUT*, Kristóf had made several attempts to create a short film. "We had lots of footage, and we thought it would make a solid basis for a short film, but it just didn't come to me. So I tried a longer one instead, managing to put the story together rather quickly, and I applied for a grant from the Audiovisual Fund. They were very enthusiastic. But I still didn't expect the project to get going straight away. When you write a one-page synopsis, you don't actually realize what you're getting into from a production standpoint. I thought I had resources all over the place, that we could put the film together bit by bit, that it would be simple. In the end it wasn't so simple at all," he says. It wasn't just fundraising that proved a challenge, but the filming itself, which was split into two phases. The first was in Latvia, Estonia and by the sea, the second was a year later, with a different crew, in Slovakia and Hungary.

Finding the humour in it

One important aspect of *OUT* is its absurd sense of humour:

"I'd never made anything so funny before. Even the first drafts of the screenplay were more dramatic and depressing. Originally, the main character died at the end – now he smiles. There was a point in the process when I realized that I needed to go further, and that was the way to do it."

The film's visual aspect was also important to Kristóf. "That was one of the ways for me to define my attitude towards film. Cooperation with the cinematographer [editor's note: Gergely Pohárnok] was key. We sought out locations that were powerful in and of themselves, so that we didn't have to alter them completely onsite or during postproduction. We also wanted them to have a certain weirdness and humour about them."

And how was it received at the prestigious Cannes Film Festival? "People laughed a lot at the premiere. Afterwards things really got going and I began to view Cannes more from a professional perspective; I gave a lot of interviews. It was a good thing it wasn't my first time there; two years before I'd participated through the project Cinéfondation L'Atelier. If it had been my first time, it probably wouldn't have gone so smoothly," muses Kristóf, whose family joined him on the trip to France. "Everyone was expecting me to make some dreadful sort of art, something they'd have no chance of understanding, and in the end they were surprised that they could actually enjoy it and laugh," concludes the young director.

Zuzana Soťáková

Festival team recommends

Love & Anarchy

Ulrich Seidl's latest film is another singular work, yet again breaking new ground and flouting convention, while maintaining his distinctive directorial signature throughout. *Safari* is filmed in roomy, static, precisely centred shots. They're big, direct and clear as a punch in the face. The film depicts a routine, the procedural technologies of an African big-game hunt. Watching it is difficult, believing your eyes even more so. Not a film for vegetarians. But a must-see nonetheless.

Hong Sang-soo, master of melancholy, booze-infused melodramas, has more to say about love.

In *Yourself and Yours*, he relativizes and obfuscates the emotion by casting multiple actresses as the protagonist. Or is it one actress playing multiple characters? But this is by no means a complicated film. Quite the opposite; it is surprisingly funny, entertaining and wise, thanks in part to the precise simplicity with which Hong composes his scenes, reminiscent of Woody Allen's pictures. The film officially opened the 2016 Toronto IFF.

As of 1860, the vast South America region of Patagonia had yet to be fully explored, with swathes of territory waiting to be claimed. It was one of the final frontiers of its time, crisscrossed by various adventurers. One of them was Frenchman Orélie-Antoine des Tounens. Was he a spy or a madman? A king or a conman? Did he even exist at all? Niles Atallah's *King* is a peculiar story told with a documentarist's care, reconstructing events that may not have ever happened, concocting a surreal, fictional world by experimenting with actors both masked and unmasked, puppets and dreamt-up archival footage. Atallah also ceaselessly experiments with film media, using 35mm, 16mm and Super-8 footage he buried underground for several years to lend it the proper patina.

Martin Ciel

Love & Anarchy section programmer

Where in Košice

The perfect place for summertime coffee sipping

Aiming for fluency in the local lingo before the festival's end? **Republika Východu** is here to help. At this Hlavná Ulica cafe, unadulterated East Slovak is spoken exclusively – the "lístek" (menu) is subtitled "Zrobeni pre vychodňarske gamby" (Made for East Slovak lips). Republika Východu is officially a cafe, but they also offer a variety of nibbles. And it seems that even foreign tourists are learning fast: in 2016 the eatery received TripAdvisor's Certificate of Excellence. In response, the owners gave their customers a hearty East Slovak thanks: "Dzekujeme!"

But if you have a hankering for something more conventional, just follow the scent of freshly ground coffee to **Le Jour**, a few doors down at Hlavná Ulica 65. The cafe's modern interior is hidden inside Košice's Levoča Hou-

se, a Gothic national monument, creating an appealing combination of history and hip. And if you're looking for something with more of a kick, the house mixologists have some pretty fancy bar tricks up their sleeves.

For charm and ambiance of a different sort, head to **Casablanca Cafe** at Biela Ulica 1 in the city centre, a stylish cafe that takes pride in its top-notch coffee, mixed drinks and friendly atmosphere, all of which make for a genuinely good time. On hot summer days guests are also welcome to sit on the outdoor terrace, where the cafe throws delightful parties with DJs from time to time. Don't forget that accredited guests and cinepass holders get a special 10% Art Film Fest discount at these two spots, too.

(luc, mam)

Režisérka Iveta Grófová a predstaviteľka hlavnej postavy Vanessa Szamuhelová diskutovali s divákmi filmu Piata loď. Foto: Liliana Nemečková

Český herec Jiří Bartoška si včera podvečer prebral Cenu prezidenta festivalu v spoločnosti verejnosti v srdci mesta. Foto: reefe

Symbols Art Film Festu nájdete aj na netradičných miestach. Foto: Marek Vavruš

Rastie nám nová generácia režisérův? Foto: Liliana Nemečková

Herečka Zuzana Kronerová a český herec Pavel Nový uviedli film Baba z ľadu. Foto: Marek Vavruš

Program festivalu a užitočnú mapu s kinosálami nájdete aj priamo v centre mesta. Foto: Liliana Nemečková

ORGANIZÁTORI: ART FILM FEST s.r.o. FORZA

FESTIVAL SA KONÁ POD ZÁŠTITOU PREDSEDU VLÁDY SLOVENSKEJ REPUBLIKY ROBERTA FICA A MINISTRA KULTÚRY MÁREKA MAĐARIČA.

FESTIVAL FINANČNE PODPORIL: wvf AUDIO VIZUÁLNY FOND

GENERÁLNY REKLAMNÝ PARTNER: Slovenská elektrotechnická spoločnosť za SR - SETS

OFICIÁLNE ÁUTÁ FESTIVALU: HYUNDAI

OFICIÁLNY FESTIVALOVÝ HOTEL: hotel asmin

LOGISTICKÝ PARTNER FESTIVALU: DHL

OFICIÁLNY FESTIVALOVÝ PREPRAVCA: CZECH AIRLINES

SPOLUORGANIZÁTORI: KOŠICE, rop, KOŠICKÝ SAMOSPRÁVNÝ KRAJ

HLAVNÍ PARTNERI: TIPOS, TRANSPETROL, Slovenská POŠTA

REKLAMNÍ PARTNERI: Cez slovensko, TABAČKA KULTUREABRIK, SEDA, OMNIA, OMNIA KLP, OMNIA Holding SE, GM

OFICIÁLNI DODÁVATELIA: BAR ZUZ, ZEBRA, tuli, NOV, LYVINA

HLAVNÍ MEDIÁLNI PARTNERI: TV JOJ, JOD CINEMA, KINO SABA, CAS, aktualty.sk, RADIO EXPRES, RADIO SLOVENSKO, RADIO REGINA, RADIO_FM, RÁDIO KOŠICE

MEDIÁLNI PARTNERI: FILM EUROPE, SME, Korzár, Pravda, kam mesta, WebNoviny, RÁDIO KOŠICE, refresh, home media, bigmedia, cudes CREATIVE

PARTNERI: JASENICA, AUTOCONT, The Student, KošiceCityGuide, CARPANO, ESTER & ESTER, KROSERVIS, neobcp, GOSH